ALMINE RECH

Pink Noise
John M Armleder, Peter Schuyff, Blair Thurmann

Jan 9 — Feb 1, 2020 | Brussels

Zoals we weten uit de kleurentheorie van Albers, is alles relatief: de manier waarop je een kleur ziet of ervaart, is afhankelijk van de kleuren die er omheen staan. Caravaggio en Rembrandt, de meesters van de clair-obscur techniek, hadden dit al snel ondekt. Ook Leonardo Da Vinci speelde met dit idee door lijnen te vervagen en kleuren in elkaar te laten overvloeien. Het is een verschijnsel dat we niet alleen met onze ogen maar ook met onze andere zintuigen kunnen ervaren.

Van 'white noise' (of witte ruis) heeft u misschien al wel eens gehoord. Het is een term die meestal wordt gebruikt om te verwijzen naar achtergrondgeluid, of naar geluidsvervuiling. In een informele context kan dit woord echter ook gebruikt worden om gesprekken te beschrijven die onbelangrijk zijn. In de natuurkunde betekent ‘white noise’ dan weer het gesis van een radiator, of ruis op de radio. ‘Pink noise’ (of roze ruis) daarentegen is een soort geluid dat te horen is in de natuur, zoals golven die op het strand breken, bladeren die ritselen in de wind, of het gekletter van regen. Het is opmerkelijk dat mensen tegenwoordig geluidsapparaten op hun nachtkastje zetten, zodat ze beter tot rust komen en gemakkelijker in slaap vallen. Deze apparaten worden vaak ‘white noise machines’ genoemd, hoewel ze meestal geprogrammeerd met ‘pink noise’ geluiden, zoals de stroom van een waterval.

Wat is dan het optische equivalent? Het zijn ongetwijfeld de golvende patronen van Peter Schuyff die ons veroveren, of de eindeloze lussen van Blair Thurman. Tijdens een interview in 2015 verklaarde John Armleder dat kunst alleen betekenis voor hem heeft op het moment dat hij het maakt. Het is een opmerking die iets heel ‘pink noise’-achtigs heeft: vluchtig, maar diep geregistreerd.

- Bill Powers